

som ogsaa det ærede Medlem lagde stor Vægt paa, sige, at den Løsning, Spørgsmaalet fik, var i høj Grad utilfredsstillende for den store Befolkning. Det ærede Medlem gentog, hvad han udtalte i Fjor, at det politiske Magtspørgsmaal ikke burde have noget at sige ved Udnævnelsen af Nævninger, at det ikke skulde kunne paa-trykke denne Institution sit Præg. Jeg vil svare igen, som jeg svarede i Fjor, at der er et andet Magtspørgsmaal, som er betydelig større og føles tungere, og det er det sociale Spørgsmaal, og i saa Henseende er Forholdet det, at det bliver Overklassen, der kommer til at sidde til Doms over Underklassen. Det er det, der skete ved den Form, Nævningeuttagelsen fik, og derfor saa vi os ikke den Gang i Stand til at stemme for Loven, og derfor ser jeg mig heller ikke i Stand til at deltage i den Lovsang, det ærede Medlem nu istemte over Principperne i den vedtagne Lov. Jeg fik i det hele det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser, at denne Lov i høj Grad trænger til at roses fra den Side.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (N. Johansen) udtalte, at Loven betegner et betydeligt Fremskridt. Den kan vel paa sine Omraader indeholde Fremskridt, men at de ere saa betydelige, at man derfor bør i Grunden bøje Principperne paa den Maade, der her er gjort, vil jeg benægte. Og naar det ærede Medlem udtaler, at der har vist sig Tilfredshed med Loven ude i Befolkningen, vil jeg tillade mig at spørge, hvor den Tilfredshed er. Jeg kan forstaa, at den kan være i Overklassen, blandt Dommerne, blandt dem, som skulle bruge Loven. Men jeg tror ikke, at Tilfredsheden har givet sig noget Udslag i den store menige Befolkning, som han lige saavel som jeg hører til. I hvert Fald vil det være tids nok at udtale Tilfredshed, naar Loven er trådt i Kraft og ført ud i Livet, saaledes at man kan se, hvorledes den virker.

Men trods det, at det ikke var let at blive klog paa det ærede kongevalgte Medlems Konklusion med Hensyn til, hvad det hele egentlig skulde slutte med, er Stillingen vel egentlig den, at dette Forslag skal undergaa en ganske kort Behandling i et Udvalg, og saa skulle de faa Myg, der findes deri, sies fra, og vi skulle sluge Elefanten en Gang til. Det er vel egentlig, hvad der bliver Resultatet deraf. Der er vel et stort Flertal for dette i denne Sal, og der er vel neppe Tvivl om, at det samme Flertal, der sidst vedtog Loven her nedenunder, ogsaa nu vil vise sig at være

til Stede, saaledes at Loven føres igennem i noget nær den samme Skikkelse, som den sidst fik, kun med disse enkelte Smaaforandringer, her er Tale om, og som vel egentlig kunne siges at være lidet betydende. Og saa vil Loven blive sendt ud i Livet med et andet Navn under. Hovedsagen er vel dette at stryge det Navn, der staar under Loven. Egentlig kan jeg ikke forstaa, at der skal gøres saa stor Staahej deraf. Det ærede 1ste kongevalgte Medlem udtalte, at det var en Følelsessag. Ja, det kan man jo sige. Alle ville vel indrømme, at det er en Beskæmmelse for os, at Navnet paa en Mand, der har vist sig at have en saadan Karakter, og som har været i Stand til at udføre saadanne Handlinger, staar under saa mange Love. Men at lave en ny Lov saa godt som alene for at stryge dette Navn forekommer mig dog at være noget vel meget. Det forekommer mig, at Følelserne her give sig ganske ejendommelige Udtryk. Det kunde næsten se ud, som om dette skulde være den sidste Plet, der skulde vaskes af Systemskiftets Ministerier. Det forekommer mig dog at være lidt vel meget at tro dette, saa længe der foreligger næsten en hel lille Lovlitteratur med dette Navn under, og Forholdet er jo det, at naar man stryger Navnet paa den ene Lov og fjerner den Plet, som her er, saa ville de øvrige straaale med forøget Glans, saaledes at Forholdet slet ikke bliver bedre. Jeg skal blandt disse mange Love, som ere fremkomne i den forrige Justitsministers Tid, blot nævne en Lov som Prygleloven, der skaffede os en vis Verdensberømmelse og gjorde, at vi langt fra blev hædrende omtalte i Udlandets Presse, men nærmest latterliggjorte. Denne Lov staar Navnet ogsaa under, og det stryger man ikke. Og saaledes kunde man jo nævne mange. Det er klart, at hvis man stryger Navnet eet Sted, vil man dermed have sanktioneret det under de andre Love og ligesom knyttet dem nærmere til sig. Jeg kan saaledes ikke se, at man naar noget derved. Det kan ikke nytte noget, at man tror at kunne skjule for Verden, at vi have haft en Forbryder siddende i et af Landets højeste Embeder og som Retfærdighedens øverste Vogter i dette Land. Det kunne vi ikke. Vi kunne naturligvis slette Navnet paa denne Lov, men det Præg, selve Loven har, det — jeg havde nær sagt forbryderske — Kompromispræg, som denne Lov har, det kan man ikke slette. Jeg bruger med Villie dette Udtryk, naar jeg tænker paa, hvorledes Folketinget i sin Tid enstemmigt